

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Doctrina Jesu Christi sanctificat animas, ipsasque reddit beatas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Doctrina Jesu Christi sanctificat animas, ipsasque reddit beatas.

ARTICULUS V.

Doctrina, quæ
sanctificat, est
sancta.

Non exoptarem magis evidentem sanctitatis doctrinæ notam, quam videre, quod sanctificet eos, à quibus recipitur: Cuncta sæcula viderunt cum admiratione doctrinam Jesu Christi attulisse veritatis lumen, gratiamque sanctitatis omnibus animabus, quæ receperunt ipsam: nec mundus unquam aliam, quam ipsius habuit legem, cui vis fuerit & virtus efficiendi Sanctos.

Descriptio
doctrinæ Jesu
Christi.

Psal. 18.

An speciosius quid sit descriptione, quam de excellentiis ipsius nobis reliquit Rex David, dum dixit: *Lex Domini immaculata, convertens animas*: & cæteris omnibus, quæ legere potes in Psalmo decimo octavo. Ibi dicit nobis, divinam hanc legem esse absque macula, illam convertere animas, ipsam donare sapientiam parvulis, illam latificare cor, ipsam illuminare oculos, illam imprimere sanctum timorem, qui conservet innocentiam animæ, ipsam desiderabilem esse super aurum & lapidem pretiosum multum, & dulciorem super mel & favum,

& denique DEum præparare ipsis qui eam custodiunt, retributionem multam. Quis non fatetur, pulcherrimam hanc descriptionem & imaginem esse, quæ fieri possit, alicujus legis, ad accendendum animos ipsius amore? Sed bonum est, pulchrius adhuc esse ipsius Archetypon. Nam ut singula leviter, quæ annotavit, inspiciamus lineamenta, ne nimium excrescat nostra Consultatio.

1. Sit primum, quod verè ^{Convertit animas,} convertat animas. Omnes animas, licet leges datæ ab hominibus, dirigere quidem possunt aliqua exteriora, quæ concernunt verba vel actiones hominum, quod non est, nisi impedire paulisper effectus, & non tollere & auferre causam ac radicem mali; nec ulterius illarum se extendit potestas. Sed lex divina, quam JESUS Christus nobis condidit, confert, affert & infert sanctitatem usque in intima animæ nostræ penetralia. Quando præcipit ipsi mox ab initio, ut amet DEum suum ex toto corde

de suo, ex tota mente sua, & ex totis viribus suis; nonne hoc est ictu unico rescindere omne mali & peccati genus, illamque; attollere ad sublimissimam, cujus capax sit, perfectionem? quando non solum prohibet verba mala & actus perversos, sed etiam interdicit malas cogitationes; quando collocat felicitatem hominis in eo, ut purissimum conservet cor suum, cujus virtute clarè aspiciat DEUM; nonne hoc est perfectè convertere animas, cum verum sit, quòd mensura amoris & puritatis, quæ polleat, sit mensura sanctitatis illarum.

Præstat sapi-
entiam.

2. Sequitur, quòd admirabilis hæc lex sapientiam præstat parvulis, id est, humilibus: arrogantes animi, qui inflantur magnâ sui ipsorum existimatione, quarunt sapientiam in scientiis humanis, in arcanis naturæ, in arduis mundi consiliis & artibus, & manifestè apparet, ipsos hanc ibi non invenire, eòquòd hæc omnia non serviant ipsis, nisi ut defleant à vera ultimi sui finis via, recedant à Deo, & tempus inutilibus terant ac perdant occupationibus, anteponant terram cælo, & tempus æternitati; & ideo verissimè dicit S. Paulus, quòd dicentes se esse sapientes, stulti facti sunt: & ipsimet tandem faterentur: *Nos insensati*. Nonne hæc

Rom. I.

Sap. 3.

sit stoliditatum omnium maxima, perdere animam suam in æternum?

Nonnisi animæ humiles & simplices adherent unice doctrinæ & legi Jesu Christi, in qua veram inveniunt sapientiam. Hæc docet ipsas, nonnisi Deum esse, quo satiari cor suum valeat, & solum ipsum, in quo invenire possint omnia, quo sibi satisfieri possit plenè tum in tempore, tum in æternitate; & sola hæc veritas semel ab ipsis benè degustata, liberat ipsas à millenis obstaculis, ab innumeris angustis, quibus aliæ incassum se onerant, circa vana terræ crepundia. Similiter conspiciuntur vivere consolata & beatæ in unione cum Deo, quem possident jam per gratiam in hoc mundo, quemque possidere confidunt in cælo per gloriam; re nullâ videntur affligi, de nullo audiuntur conqueri, non sunt anxie aut inquietæ, eòquòd nòrint separari se non posse à Deo, in quo totam suam constituent felicitatem. Dicite mihi, an hic non sit altissimæ apex sapientiæ? Jam interrogate ipsas, ubi hanc didicerint, & dicent vobis, quòd in scientia & lege Jesu Christi: *Testimonium Domini fidele, sapientiam præstans parvulis*. O quam facile & brevi sapientes esse possemus, si unice applicare nos vellemus

O o o 2

lenus

lemus studio legis hujus & exercitio!

Prov. 12.

Replet cor
gaudio.

3. Ah! quomodo non totus mundus huc sanctâ accurret cum aviditate, cumque verum sit, quod adjungit, illam corda omnia replere gaudio. Jam olim dixerat Sapiens duodecimo Proverbiorum capite: *Qui pacis inveniunt consilium, sequitur eos gaudium; non contristabit justum, quidquid acciderit ei; dum interim mali sua absque timore committere non possint crimina, & postquam commiserunt illa, inde non alium referunt fructum, nisi suæ cruciatum conscientia. Ante ipsum quoque confessus est regius Salomonis Parens, se majori perfundi solatio in lege DEI, quam in omnium thesaurorum suorum possessione. Sed ne testes adeo avocemus eminentes, aperiamus oculos & proprio cognoscamus experimento, quod si sint, qui consolati, beati & gaudio repleti vivunt in terris, sint illi, qui doctrinam & legem Jesu Christi in cordibus suis circumferentes, incessanter student cognoscere illam, amare illam, imitari illam: inveniunt enim tales thesaurum, quem cunctis Regum thesauris longè credunt pretiosorem, possident illam secure, potiuntur illo jucunde, nemo illorum impugnat felicitatem, & ipsi ex parte sua aliud non*

desiderant, alio non tenentur voto, nisi plenè contentari. An mirandum sit illos tanto repleri gaudio? *Justitia Domini recta, laetificantia corda. Sed hæc gaudii abundantia aliunde non hauritur nisi ex doctrina & lege Jesu Christi.*

4. Ipsa oculos simplicium ^{illuminato-} splendidissimâ illuminat luce: ^{culos simp-} siquidem omnis anima, quæ vacat & intendit Jesu Christo, non opus habet consulere vel libros, vel Doctores, ut cognoscat, quid sibi sit faciendum; ipsa ante oculos suos habet exemplar, quod imitetur, aspicit viam quam debeat ambulare: unicus aspectus Christi Jesu melius instituit ipsam tum in bono, quid debeat agere, tum in malo, quid debeat pati, ad portandum crucem suam post ipsum, quàm facere possent omnes sapientissimi quique in mundo. Sanctus Rex David conquirebatur de eo, ^{Psal. 118.} *quod narrarent sibi iniqui fabulationes; sed quas* ^{v. 85.} *ipsas insultas reperit ac insipidas respectu legis Dei. In vanum suas mundus enarrat fabulas animæ cognoscenti Jesum Christum, quæ maximo habet despectui. Mundus dicit ipsi, quod honores, voluptates, divitias, quæ tria sunt, quæ incessanter aucupantur omnes, sectari debeat more aliorum, ostendendo ipsi, sapientissimos quosque & maximâ insignes prudentiâ, illuc tendere,*

tendere, illuc aspirare. Deciperis, deciperis munde cœce! naras mihi fabulationes, si millena allegaris mihi argumenta, video totum oppositum in Jesu Christo, qui nihil amavit nisi humiliationes, afflictiones, paupertatem: Hæc est veritas æterna, impossibile est me decipi, ipsam credendo, ipsam sequendo, ipsam imitando. Quis diffitebitur, animam simplicem aspiciendo solummodò Jesum Christum, magis illuminari, quàm omnes sapientes mundi? *Præceptum Domini lucidum illuminans oculos.* Eheu! ut quid nunquam non cœci sumus, cum facem habeamus præ oculis?

Imprimit timorem Dei.

5. Aliam nobis demonstrat pulchritudinem regius Vates in hac lege, dum adjungit, quòd imprimat & conservet sanctum in animabus timorem. Timor perfectus gignitur ab amore; siquidem nunquam aliquid perdere timemus, nisi id amemus. In instanti, quo lex Jesu Christi eordi nostro imprimit perfectum amorem Dei, virtute primi præcepti sui, ejusdem etiam nobis imprimit timorem; sed filialis est hic timor, totus amore plenus, qui nihil affert anxietatis animæ, sed tres bonos in illa producit effectus. Primus est, detestatio peccati, vel actionis minimæ, quæ possit illi displicere; secundus est, fuga omnium

occasionum, quibus posset separari ab ipso; tertius, perfecta submissio in omnes supremæ hujus Majestatis voluntates, quibus ita absolute vult subdi in omnibus, ut nihil velit unquam, nisi quòd fuerit ipsi magis acceptum. Et tertius hic timoris effectus, veluti horum præcipuus, tantæ est nobilitatis, ut semper mansurus sit in *Beatis*, sicut scribitur: *Timor Domini sanctus, permanens in sæculum sæculi.*

6. Tandem ultima ipsius excellentia, quæ sola abundè satisfecit ad excitandum summam in nobis æstimationem doctrinæ, & accendendum vehementissimum amorem legis, divini Redemptoris nostri, est magnifica retributio promissa & jamjam præparata custodientibus illam. Perfectò, si aliud sperandum nobis bonum non esset post hanc vitam, illud, quo bona anima Jesu Christo addicta, fruitur adhuc in præsentì vita, tantæ est dulcedinis, puritatis & abundantia, ut omnes terrenæ delicia, quas suis mundus pollicetur sectatoribus, in comparatione non sint nisi amaritudines, tædia, fastidia. Nam imprimis si consideretur oblectationis principium, alii hauriunt illam ex DEO, & alii ex creaturis. Jam quis abnuit, cunctis creaturis simul non esse facultatem suppeditandi animo per cuncta sæcula id, quod

Exstimulat promissione magnifica retributionis.

largitur illi DEus in unico momento? secundò si aspicietur subjectum recipiens oblectamentum, alii recipiunt illud in suis animabus, & alii in suis sensibus. Nonne ergò verum est, quòd cum sensus infinità fermè ratione inferiores sint animà, omnes deliciae quas gustare illi possunt, nihil propemodùm sint adductae in comparationem cum deliciis animae, quas hi degustant? Et denique si attendatur natura & proprietates ipsius oblectamenti, illud quod proficiscitur à DEO, purum est & tranquillum, & nulli subjectum creaturæ; hoc, quod dimanat à mundo, semper millenis admixtum est amaritudinibus, innumeris repletum est fastidiis, suosque illigans sectatores plurimis servitutis molestissimæ vinculis, quæ obstringunt carius id emere, quàm valor mereatur ipsius. Certum igitur est, miserabiles mundi servos peillimè renuntiari ab iniquo iuo domino, dum ii, qui fideliter observant legem Jesu Christi, magnificas jam in vita præsentis accipiunt retributiones:

In custodiendis illis retributio multa.

Quàm bonus
sit Dominus
Jesu Christi.

O Jesu! quàm bonus es Dominus! si omnes te homines cognoscerent, in instanti mundus cunctis suis destitueretur servis, omnesque statuerent adherere tibi. O quàm amabilis est lex tua, dum omnia præcepta tua in

solo constringis amore. Non permittis duntaxat nos amare te, tibi que familiares esse amicos, ô Majestas adoranda, sed id ipsum nobis præcipis; & quod à nobis requiris velut servitium, est reverà locupletissimum præmium, quod recipere possimus pro cunctis servitiis nostris, nempe honor & gloria, quâ licet nobis & amare te, & amari à te, & intimâ tuâ uti familiaritate. O bonitas infinita! quomodo possibile est, unicum tantum hominem foveri in terra, qui tibi se nolit devovere?

Verùm si tam magnificas largiaris retributiones servis tuis in vita præsentis, quanti erit illa prætii, quam præparas ipsis in æternitate? Hanc nulla potest assèqui hominis cogitatio, hanc declarandò omnium mutescunt ac stupent linguæ & ora, hanc considerandò omnium deficiunt præ gaudio, præ desiderio, præ amore corda, & sublimi hujus exspectatione elevantur supra se, supra universum mundum. Quando promittitur nobis possessio boni infiniti, quando pollicitatio fit nobis, conspecturos nos pulchritudines essentiae Dei infinità ratione amabiles, si benè intelligeremus, quid sibi velit hoc verbum, in ipso instanti moriendum nobis foret, & nostra è suo corpore illatà vi se divelleret anima, ad evolandum in fi-

num

Unde venit
quòd omnes
homines
mundi non
serviant ipsi

Ind
cuj
inv
om
reg
du

num ineffabilem harum deliciarum. Et quando felix hæc vita duratura non esset, nisi per aliquot momenta, millenorum annorum supplicia solvendæ illi haudquaquam essent paria. Sed quid sit, dum verum est, nos possessuros hoc bonum infinitum in æternum? Itane, verum est, anima mea, quod si sequi volueris JESUM CHRISTUM parvo hoc vitæ momento, te visuram

in æternum infinitas faciei divinæ pulchritudines? Quid est pulchritudo hæc infinita? Quid est magna hæc felicitatis æternitas? comprehende benè utrumque? Eja perde te auspiciatissimâ jacturâ in magnis hisce abyssis, in his relinquo te, amplius ne ex eas inde; hic intus addisce, quâ ratione tenearis amare JESUM CHRISTUM.

CONSULTATIO XV.

Modus admirabilis, quo JESUS CHRISTUS usus est ad stabiliendam Ecclesiam suam in mundo, clarè demonstrat ipsum esse DEUM.

PAUCIS à diebus post habitas consultationes cum Prisco & Philemone, quos diversa negotia abstraxerant à nobis; cum soli essemus, bonus noster Ecclesiasticus & ego, in nostri prosecutione itineris, obvium habuimus hominem rei politicæ peritissimum, qui omnem mundi sapientiam suo videbatur complexus capite; tam congruè loquebatur de omnibus, tantamque ostendebat ingenii acrimoniam.

Erat hic Minister Regis, faciens iter absque comitatu, velut incognitus, qui ut compararet sibi capacitatem serviendi melius suo Principi, & dignè commissi

sibi muneris adimpleret partes, insinuavit se clam, dissimulatâ suâ personâ, in omnes aulas, ut illarum addisceret arcana & occultissima consilia. Post evolutas omnes præteritorum sæculorum historias, & studiosè observatas Romanorum in administratione suæ reipublicæ regulas, post exploratas Imperatorum in conservandis & amplificandis Monarchis suis solertias, post cognitâ Cæsarium & Alexandrorum in obtinendis suis victoriis Martiales industrias, universalem is sibi comparaverat gerendarum rerum publicarum notitiam, in qua se nemini existimabat secundum: discurrebat de his luculenter;

Industria alicujus Politici investigando omnia bono regimini conducivebilia.